

нових технологій, диверсифікація виробництва, зміна організаційно-правового статусу підприємства, модернізація форм збуту продукції, вихід на нові ринки, створення спільних виробництв і т. ін [4, 127].

Для задоволення попиту споживачів краще, аніж конкуренти, підприємства повинні покращувати якість продукції та послуг, використовувати модернізовану техніку, скорочувати виробничий цикл і витрати, вдосконалювати свої організаційні системи, щоб реакція на зміну вподобань споживачів була якнайшвидшою. Іншими словами, для досягнення конкурентоспроможності підприємства потрібно створювати і розвивати власні конкурентні переваги, які дають змогу оптимально використовувати усі необхідні ресурси в умовах макросередовища.

Література

1. Міністерство економічного розвитку і торгівлі України. Конкурентоспроможність економіки України: місце України в основних світових рейтингах. Режим доступу: http://www.me.gov.ua/control/publish/article/main?art_id=173714&cat_id=173713
2. Зборовська Ю.Л. Підвищення конкурентоспроможності продукції – важлива умова нарощування експортного потенціалу // *Зовнішня торгівля: право та економіка*. – 2012. - №4 (34). – с. 137-142.
3. Довбенко В. І. Чинники підвищення конкурентоспроможності вітчизняних підприємств за умов глобалізації // *Зовнішня торгівля: право та економіка*. – 2011. - №6. – с. 29-35.
4. Паранчук О. В. Основні напрями підвищення конкурентоспроможності підприємства на зовнішньому ринку // *Науковий вісник НЛТУ України*. – 2010. – Вип.. 20.1. – с. 125-128.

Лідія ТИМОШЕНКО, Ольга БІЛЬСЬКА

Дніпропетровський національний університет імені Олеся Гончара

ОЦІНКА МЕХАНІЗМУ РОЗПОДІЛУ ДОХОДІВ МІЖ СУБ'ЄКТАМИ ЕКОНОМІКИ І ПЕРСПЕКТИВ ЙОГО УДОСКОНАЛЕННЯ

Зі становленням України з 1991 р. на шлях незалежного розвитку були породжені надії на розбудову країни з достатньо високим рівнем соціалізації економіки. В руслі цих прагнень вже понад двадцять років здійснюються певні радикальні трансформаційні перетворення в різних сферах буття людини. Проте при все більш очевидній необхідності реалізації вимоги щодо посилення соціальності у розвитку між тим відбуваються досить суперечливі соціально-економічні процеси. Як наслідок у соціумі формується і набуває статичного характеру добробутна асиметрія та деструкції щодо самореалізації особистості в ринкових умовах[1].

З суспільним прогресом ідентифікуються суспільні зміни, які сприяють зростанню народного багатства при статичній чи то зменшуваній частці тих, хто споживає на нижній межі підтримання життєздатності. На більш доступній мові це означає не що інше як прийнятне врахування спільнотою інтересів конкретної людини у розмаїтті її соціальних, економічних, політичних і інших зв'язків з іншими людьми у суспільстві. Відомо, що потреби людей як умова їх життєдіяльності задовольняються не безпосередньо, а через виробництво і його суспільну організацію. Виробництво є соціальною інституцією, яка вимагає виконання кожним суб'єктом виробничого процесу суворо визначених функцій і внесення тим самим певної частки у виробленні національного продукту.

Не менш важливою вимогою щодо досягнення суспільно прийнятного рівня життя постає необхідність створення і безперервного удосконалення суспільних інституцій. Природно, що у такому випадку спільнотою має бути запроваджений механізм розкриття продуктивних сил суспільства і особистості.

В економічних системах елементом, який їх суттєво різнить і разом з тим визначає їх спроможність до функціонування та розвитку, виступає господарський механізм. Сучасне розуміння спроб і наслідків задоволення різнобічних потреб людини як суб'єкта формування і функціонування систем різного рівня соціальності через призму суспільних моделей дозволяє бачити аргументованим тлумачення його змісту як системи форм, методів, принципів та важелів

забезпечення суспільно прийнятного функціонування та розвитку економічної системи через спрямованість її інституцій на узгоджене за критеріями справедливості розв'язання соціально-економічних суперечностей з приводу пріоритетності та повноти задоволення індивідуальних чи то суспільних потреб і створення підвалин щодо формування структуровано цілого суспільства. В силу цього завданням господарського механізму постає узгодження економічних інтересів людей, які впливають з функціонування виробництва. А, оскільки, задоволення суспільних та індивідуальних потреб пов'язане з добуванням коштів, то реальним фактом постає проблема розподілу матеріальних благ продукованих виробництвом. Розподіл як ніяка інша складова процесу виробництва в силу відтворення відносин між індивідами (спільнотами) та суспільством в цілому пов'язаний зі справедливістю і тому завжди окутується проблемами соціального характеру. Розподіл за своєю сутністю відтворює не що інше як формування доходів окремих учасників економічної діяльності. Він не буває рівномірним але має забезпечувати відтворення виробничих ресурсів та підтримувати життєдіяльність населення й розвиток суб'єктів господарювання.

Майнову піраміду суспільства наприкінці 2010 р. формували до 90,0 % бідних[2]. Розрив між доходами 10 % найбільш багатих прошарків населення і 10 % найбільш бідних не може за цивілізаційними нормами перевищувати 8- 10 разів [3, с. 413], а реально складений як мінімум на порядок більший. Нинішня соціальна реальність без сумнівів потребує відходу від стереотипів мислення і управління та запровадження принципово нового інструментарію забезпечення соціальної динаміки. Сьогодні як ніколи раніше господарський механізм у своїх потенціях має виходити з інтегральної спроможності відтворення соціальності і, зокрема продуктивної здатності колективної праці. Керуючись цією вимогою, нами було здійснено моделювання розподілу створеної вартості серед суб'єктів економіки впродовж 1990-2010 рр. і встановлено зміст аттракторів та зони їх дії, що дозволило обґрунтувати зміни механізму управління на перспективу. Ми не ідеалізуємо отримані наукові результати, але їх врахування може багато чого надати для формування теоретико-методологічної платформи системного оновлення соціально-економічної політики і виходу в припустимих межах дійсно на утвердження соціальності в суспільстві. Значною мірою у їх презентації проявляється прагнення до об'єктивізації ситуації і виведенню науково-практичної думки на шлях конструктивних реалій спроможних активізувати роботи по нарощуванню економічних та соціальних результатів господарювання.

Література

1. Лібанова Е.М. Гуманізм, суспільна інтеграція та соціальний розвиток / Е.М. Лібанова // *Демографія та соціальна політика*. – 2010. - № 2 (14). – С. 3 -15.
2. www.ukrstat.gov.ua
3. *Національна економіка: Підручник / За ред. П.В. Круша*. – К.: Каравела; Піча Ю.В., 2008. – 416 с.

Вікторія ТКАЧ, Олександр КАМУШКОВ
Запорізький національний технічний університет

РОЗВИТОК МАЛОГО ТА СЕРЕДНЬОГО БІЗНЕСУ ЧЕРЕЗ ВІДКРИТІСТЬ НАЦІОНАЛЬНОЇ ЕКОНОМІКИ

Українська економіка інтегрується у світовий економічний простір завдяки її відкритості. За сучасних умов неможливо відмежуватися від зовнішнього світу, але стосунки з ним необхідно будувати за принципами рівноправності та взаємовигоди. Саме тому відкритість економіки, лібералізація зовнішньоекономічної діяльності повинні узгоджуватися з комплексними заходами захисту внутрішнього ринку, з політикою розумного протекціонізму щодо вітчизняного виробника.

Сьогодні держава має робити ставку на створення умов для ефективної роботи малих та середніх підприємств, які є одним з головних чинників виходу нашої держави з кризи та становлення на шлях процвітання. Таким чином, розвиток підприємств малого та середнього бізнесу є цілеспрямованим процесом кількісної зміни стану малих та середніх підприємств і